

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχίς καὶ τῆς καταλ. -ίαις.
Ἐπιλήσιμων. Συνών. ξεχασίαις.

ἀστοχίδα ἡ, ἀμάρι. ἀστουχίδα Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἐλαία πίπτουσα ἐκ τοῦ δένδρου πρὶν ὠριμάσῃ.

ἀστοχίλα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀφορία, ἐπὶ καρπῶν: Φέτος ἦτανε ἀστοχίλα ἔς τὰ σπαρμένα. Συνών. ἀστοχιά 2.

ἀστοχογερακίνα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. γερακίνα.

Εἶδος ἰέρακος.

ἀστοχόπικρα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. πίκρα.

Μικρά πίκρα, ἥτοι μικρά συμφορά, ὅσον θάνατος μικροῦ παιδίου ἐν συγκρίσει πρὸς θάνατον ἐνηλίκου ἀνθρώπου.

ἀστοχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστουχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοχο Τσακων. ἄτοχο Τσακων. οὐδ. ἀστόχι Πελοπν. (Μάν.) ἀστόδιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀστόδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοχος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀστόχι ἰδ. ἈνθΠαταδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Ὀλυμπ.) κ.ά.: Φρ. Ἀστοχος ὁ λόγος σου! (εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος σου!) Δημητσάν. Τοῦ ἔκαμε ἀστοχο (δὲν ἐξεπυρσοκρότησε τὸ τουφέκι) Κύμ. Ἐτοῦτο τό 'χω ἀστοχο - πίτυχο (ἴσως νὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἴσως ὅχι) Ὀλυμπ. 2) Ἀκαρπος, ἐπὶ γῆς καὶ γεννημάτων Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: Ἀστοχη γῆ Κύθηρ. Ἀστοχα γεννήματα Λακων. Τὰ σπαρμένα εἶναι ἀστόχια, δὲν εἶναι πίτυχα Μάν. Ἀμα βρέξῃ ὁ Αὐγουστος, πάντοτε οἱ ἐλαιὲς εἶν' ἀστοχες Μεσσ. 3) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μείνῃ ἄνευ κτήτορος, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόδ' νὰ ἴνε-ται τὸ λῶμα σ'! (εἶθε ν' ἀποθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου, ὥστε νὰ μείνῃ χωρὶς κτήτορα τὸ ἔνδυμά σου!) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀστόδ' καὶ ἀπαρδάλ'! (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Τ' ἀστόδ' καὶ τ' ἄκλερο! (τὸ ἔρημον καὶ ἄκληρον!) Ὀφ. Συνών. ρημάδι. Καὶ κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ πράγματις ἢ ζῶντος πρὸς ὃ ἐκδηλοῖ τις συμπάθειαν ἢ θαυμασμόν Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀστόδ', ντ' ἔμορφον ἔν'! (τὸ ρημάδι, τί ὠραῖον εἶναι!) 4) Ἀφυῆς, δύσνους Ἡπ. Πόντ. (Τραπ.): Τ' ἀστοχον τὸ παιδὶν κ' ἐπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημα ἀθε (δὲν ἤμπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του). β) Ἀπρόσεκτος Ἡπ. Πελοπν. Πόντ. (Κοτύωρ.)

γ) Ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἐπὶ προσώπων καὶ λόγων πολλαχ.: Ἀστοχος ἄνθρωπος. Ἀστοχα λόγια πολλαχ. || Παροιμ. Ἀστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀστόχαστος 1) Πελοπν. κ.ά. 5) Ἀπρεπὴς Τσακων. 6) Ἀσχημος, κακὸς Κορσ. Πελοπν. (Κορινθ.)

ἀστοχῶ πολλαχ. ἀστουχῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀ-στουχῶ Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀστοχοῦ Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀστοχάω Εὐβ. (Μετόχ.) Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἶγ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστοχάω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστου-χάω Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κεστρίν.) Θεσσ. (Κα-λαμπάκ.) Σκόπ. ἴστοχῶ Θράκ. (Γέν. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) ἴστουχῶ Μακεδ. (Βέρ.) ἴστουχάω Θεσσ. ἀστοχίζω Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λα-κων. Μάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἀστοχῶ. Τὸ ἀστοχίζω καὶ μεσν.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, δὲν ἐπι-τυγχάνω εἰς πρᾶγμα τι πολλαχ.: Σημάδεψε, ἀλλὰ ἀστό-χησε. Ἀστόχησα ἔς τὴ δουλειά μου. Ἀστόχησα τὸ δρόμο, γιὰτὶ δὲν ἔχω ξαναπάει πολλαχ. Βάρεσα ἓνα ὀρδύκι καὶ τ' ἀστόχηκα Μάν. Ὅλοι τότε βαρέσασι καὶ ὅλοι τὸν ἀστοχήσασι Λακων. || Φρ. Ἐ, ν' ἀστοχήσης! (εἶθε νὰ μὴ εὐδοκιμήσης!) Ἀρά) Κρήτ. || Γνωμ. Ὅπ' ἀστοχήσης γάειρε καὶ ὅπου πετύ-χῃς φύγε Κρήτ. — Παροιμ. Ἀκριβὸς θαρεῖ κερδαίνει καὶ ἀστο-χῇ καὶ δὲν τὸ ξέρει Κύπρ. || Ἀσμ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς ἂν ἀστοχήσῃ κιόλας, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μιὰ καὶ δυὸ πάλ' ἀδρειωμένος εἶναι.

β) Διαφεύγω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Δὲν τοῦ ἀστοχάει τίβο-τας. γ) Προσκόπτω, σκοντάπτω Κρήτ.: Ἀσμ.

Ὁ γάιδαρος ἀστόχησεν ὁ κακαποδομένος.

2) Δὲν εὐδοκιμῶ, ἐπὶ δένδρων, φυτῶν καὶ γεννημάτων ἐν γένει Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Στρόπον.) Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Μάν. κ.ά.) Σάμ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Φύτεψα μιὰ ἐλαία καὶ ἀστόχηκε Μάν. Ἐχει ἀστο-χῇσεν φέτος τὸ θυμάρη (δὲν ἐκαρποφόρησε πρὸς νομὴν τῶν μελισσῶν) Σῦρ. Ἀστόχησαν οἱ καργες - τὰ γεννήματα - τὰ σ'τά-ρια Ἀνδρίτσ. Λακων. Ἀστοχήσανε τὰ ψωμιά φέτι (ψωμιά = σιτηρὰ) Κύμ. Ἀστόχ'σι τοῦ χουράφ' Θεσσ. Σπαρμένα ἀστουχ'μένα Σάμ. || Ἀσμ.

Μὴ δῆνε κλαῖς τὴ λεμονιά ὅσο καὶ ἂν ἀστοχήσῃ, κάνει λεμόνια δίφορα τὸ γόσμο νὰ γεμίσῃ

Κρήτ. Μετοχ. ἀστοχισμένος = ἄφορος πολλαχ. Ἀστοχισμένη χρονιά πολλαχ. Ἀστουχ'μένους κιόρς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λεόντ. Νεαπόλ. 62,1 (ἐκδ. H Gelzer) ἦν γὰρ ἀστοχήσασα ἡ χώρα διὰ τὴν λειψυδρίαν. β) Δὲν παράγω, ἐπὶ ζῶντων ἐγγάλων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ.: Ἀστουχῇσανι τὰ γίδια φέτου Σάμ. Ἀστοχημένη 'τον ἡ μάδρα μας ἐφέτι Ἀπύρανθ. γ) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγω ἀφορίας Κύπρ.: Παροιμ.

Ἀντιαν γεωρκῆς μὴ δαίρεσαι τὸ ἄνταν ἴστοχῆς μὲν πλήσσης (οὔτε διὰ τὰς ἐπιτυχίας νὰ χαίρης πολὺ οὔτε διὰ τὰς ἀποτυ-χίας νὰ λυπῇσαι). 3) Δυστυχῶ, κακοπραγῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): Γνωμ. Τὸν εὐτυχοῦντα ὅλοι βοηθοῦντα, τὸν ἀστοχοῦντα ὅλοι μισοῦντα (βοηθοῦντα καὶ μισοῦντα ἐκ τοῦ βοηθοῦν τον, μισοῦν τον) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 4) Παύο-μαι, σταματῶ Λέσβ.: Ἡ γείτουνάς μας δὲν ἀστουχᾷ, οὐλον δ'λεύ'. Ἡ φουτιὰ νὰ μὴν ἀστουχᾷ γιὰ νὰ γίῃ τοῦ φαγεῖ καλό. Ἡ βρύσ' δὲν ἀστουχᾷ, οὐλον τρέξ'. 5) Λησμονῶ Εὐβ. (Κύμ. Μετόχ.) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Γέν. Λι-δυμότη. Μάλγαρ. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Κοζ. Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Χίος — Λεξ. Βλάχ. Βυζ. Περίδ. Πρω.: Τ' ἀστόχησα τὰ γραμματα Ἡπ. Ἀστόχησα νὰ πάρω λειανὶ μαζί μου αὐτόθ. Σ' ἀστόχηκα Λακων. Ἀστόχησα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ Καστορ. Ἀστόχηκα νὰ πάγω Μάν. Ἀστόχησα τὸ μαντήλι μου Πελοπν. Ἀστόχ'σαν νὰ σφαλῇσ'ν τὴν πόρτα Μακεδ. Δὲν ἀστουχάω ποντὲ Σκόπ. Μιὰ φουρὰ νὰ τ' ἀκούσου δὲν τοῦ ἴστουχῶ Μακεδ. || Γνωμ.

Καινούργιο φίλο ἔπιασες, παλαιὸ μὴν ἀστοχήσης

Ἡπ.

Μάτια ποὺ δὲ φαίνονται | γρήγορα ἀστοχειοῦνται Σισάν. — Ποίημ.

Ἦτανε μνήμη παλαιή, γλυκειὰ καὶ ἀστοχισμένη

ΔΣολωμ. 149. Συνών. ξαστοχῶ, ξεχνῶ. β) Δὲν προσέχω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν Ἡπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀστόχησες τὰ λόγια μου Λεξ. Ἐλευθερουδ. 6) Ἀπατῶ-μαι, σφάλλομαι Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

